

Godsejere og Bureaukrati og Bourgeoisie, ud af hvilken jo det nuværende Højre er sprunget, havde ført en uklog Kamp for at hindre Bondestandens sociale Gennembrud — en uklog Kamp, baade fordi den viste Mangel paa Forstaaelse af, hvad den danske Bondestand betyder saa vel politisk som økonomisk, og fordi de maatte kunne se, at denne Kamp i Længden var haabløs. Men af disse Modstandere, af dem, der have ført denne Kamp, findes jo endnu mange, de have deres Magtmidler endnu, og det er det, jeg gerne vilde pege paa, at bl. a. ved Udnævnelser af den omtalte Art giver Regeringen disse Bondestandens Modstandere Vaaben i Hænde. Den gør det ved paa fremtrædende Vis at fremdrage Mænd af en saadan saglig og politisk Støbning, at den danske Bondestand i Virkeligheden ikke kan være tjent med, at de skulle staa som Udtryk for det Højdemaal, kulturelt og politisk, som Bondestanden er naaet til her i Landet.

Dette har, som sagt, ikke blot vakt nogen Bekymring indenfor Regeringens egen Kreds, men vakt Beklagelse blandt de Tusinder af Vælgere, som ere spredte ud over Landet, og som ud fra Erkendelsen af Regeringens parlamentariske Berettigelse gerne vilde yde den sin Støtte under Løsningen af de store Opgaver, som ligge for os. Jeg bruger med Villie Udtrykket: Regeringens parlamentariske Berettigelse, thi jeg er ganske uenig med det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger), som talte i Gaar, i de politiske Betragtninger, som han gjorde gældende om Kongens fri Ret o. s. v., bag hvilken logisk maa ligge Kravet om Landstingets og Folketingets Ligeberettigelse. Ere disse Ting end i 1866 startede som ligeberettigede, synes jeg, det maa ligge klart for enhver, at Tidens og Udviklingens uskrevene Lov har forandret dette Forhold saaledes, at denne Ligeberettigelse i Virkeligheden ikke mere eksisterer. Og jeg vil sige, at den Støtte, som den højtærede Regering skulde have fra disse Elementer, jeg nævned, vil den i Virkeligheden ikke i Længden kunne undvære, thi den Støtte stammer ikke fra de daarligste politiske Elementer i vort Folk, den vil maaske i stærkest Grad stamme fra dem, som ere i Besiddelse af den største kritiske Sans og den mest udviklede Selvstændighedsfølelse. De maa imidlertid have en Vej at komme frem ad, og denne Vej bør ikke vanskeliggøres dem, dels ved politisk Uklarhed, dels ved positive Handlinger, der af

Almenheden maa opfattes som Udtryk for et Niveau, med hvilket man kan nære nogen Betænkelse ved, at blive identificeret.

Der er jo i den seneste Tid baade under disse Kongevalgsaffærer og under visse andre Begivenheder traadt et Element stærkt frem i vort offentlige Liv herhjemme, et Element, som har samlet betydelig Interesse om sig. Det er den saakaldte Smudspresse. Selve Smudspressebegrebet er vel nok noget flydende, men der er dog noget, hvorom man er enig, at dette er Smudspresse. Og det er en saare uappetitlig Ting, en Ting, som betjenes væsentlig enten af forhutlede Individer eller af Folk, for hvem ethvert Middel til at tjene Penge er lige godt. Der er tal om, hvorledes man skulde komme denne Smudspresse til Livs. Der er blevet nævnt Lovgivningen. Ja, jeg tror nu ikke, som det ærede Medlem for Frederiksberg, at den Mand ikke findes her i Landet, som skulde vove at foreslaa en Presselov, der tog Sigte paa disse Forhold. Jeg er saamænd endog nær ved at tro, at hvis det blot kom an paa Modet, vilde vor nuværende Justitsminister ikke være bange for det. Men ud over dette, at skabe haardere Straffebestemmelser overfor Angreb paa rent sagesløse private Personer, og ud over det, at skride ind mod Rufferivæsenet i disse Aviser, er det dog vel tvivlsomt, om man uden at krænke Pressefriheden kan naa. Saa er der blevet anbefalet, at man skal lade være at købe disse Blade. Ja, selvfølgelig: Var der ingen, som købte dem, blev det ikke saa morsomt at være Redaktør og Ejer af dem. Men jeg tror ikke helt paa dette Middel, thi jeg har lagt Mærke til, at ikke mindst de Folk, der ere mest indignerede over, hvad der staar i disse Aviser, ere de ivrigste efter at se, hvad det er, de egentlig indeholde. Saa er der et Middel, som skulde bestaa i at undlade Avertering i disse Blade. Jeg maa sige, at det kunde til nogen Grad virke; man ser desværre mange anstændige Firmaer avertere i Smudspressen. Jeg har hørt, at det i Norge skal være lykkedes at kvæle et saadant Smudsblad netop ved at faa Folk til at lade være at avertere i det, men hvorledes skulle Forretningsfolk kunne lade være at avertere i dem, naar man ser, at disse Blade ere bærede med næsten alle offentlige Indbydelser, der udstedes her i København, ligegyldigt omtrent til hvilken officiel Festsalighed? Dette er gennemført paa den